

Chương 20

Che Dấu

Từ lúc mang thai, tôi bị Cảnh Mạc Vũ cấm ra khỏi nhà. Anh bắt tôi ở nhà tĩnh dưỡng. Người từ trước đến nay luôn coi trọng sự nghiệp như Cảnh Mạc Vũ cũng có lúc chẳng màng công việc, không còn để tâm đến những bản kế hoạch dự án mà cả ngày ôm quyển Kim chỉ nam dành cho phụ nữ mang thai. Anh không rời tôi nửa bước, nhắc nhở tôi, không cho phép tôi làm cái này, làm cái kia...

Trừ khi có việc quan trọng cần anh tới công ty xem xét, giải quyết, anh mới cho tôi vài tiếng đồng hồ để thở hắt ra.

Ví dụ hôm nay, công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị để thảo luận về vấn đề ký hợp đồng một dự án mới. Cách cuộc họp nửa tiếng đồng hồ, Cảnh Mạc Vũ mới buông quyển Kim chỉ nam dành cho phụ nữ mang thai và thay quần áo. Trước khi ra cửa, anh vẫn không quên dặn dò tôi phải cẩn thận khi lên xuống cầu thang, không được xem ti vi và dùng máy vi tính nhiều, mệt mỏi thì phải đi ngủ, không muốn ăn thì cũng phải cố ăn, quan trọng nhất là giữ tâm trạng vui vẻ...

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, gật nhiều đến mức cổ nhức mỏi, Cảnh Mạc Vũ mới chịu rời khỏi nhà.

Nhìn xe anh đi khuất ngoài cửa, tôi mới thu lại nụ cười, quay về phòng, khóa chặt cửa.

Gọi điện đến một văn phòng thám tử tư nổi tiếng nhất thành phố A, tôi hỏi: “Các anh điều tra đến đâu rồi? Vẫn chưa tìm được thông tin gì à?”

Tôi vốn không nuôi hy vọng nhưng câu trả lời của bọn họ khiến tôi rất bất ngờ: “Chúng tôi điều tra ra rồi...”

Tim tôi như bị siết chặt. “Các anh điều tra được gì?”

“Thương gia Hoa kiều họ Ngô ở Mỹ, hai mươi lăm năm trước mất con trai, là tín đồ Cơ Đốc giáo, bỏ tiền xây dựng nhiều nhà thờ... chỉ có một người duy nhất. Đó là Ngô Căn Mân, người đứng đầu gia tộc Ngô thị.”

Điện thoại trong tay tôi rơi xuống đất. Tôi vội lao đến bàn vi tính, tìm kiếm những video về Ngô Căn Mân trước đó, mở xem từng cái.

Phóng viên nói: “Hai mươi tư năm trước, cậu con trai một tuổi của ngài mất tích ở thành phố A...”

Phóng viên nói: “Ngài tìm thấy một chiếc giày của con trai bên bờ biển. Sau khi tiến hành trục vớt trên biển hơn hai mươi ngày, lại tìm được di vật của con trai...”

Phóng viên còn cho biết, cô ta từng nhìn thấy ảnh đứa trẻ, một cậu bé rất đáng yêu, giống như thiên thần...

Tim tôi đau buốt từng cơn, chân tay dường như bị một sợi dây vô hình trói chặt và mất hết sức lực. Tôi biết đây là dấu hiệu phát bệnh, vô thức lục túi xách, tìm lọ thuốc. Nhưng vừa chạm tay vào nắp lọ thuốc, tôi chợt nhớ tới lời của chuyên gia tim mạch trẻ tuổi Văn Triết Lỗi nói qua điện thoại với tôi mấy ngày trước:

“Tôi có trách nhiệm báo cho cô biết, tốt nhất cô nên bỏ đứa bé này...”

“Cô nên thương lượng với chồng cô, đây không phải chuyện nhỏ, có khả năng nguy hiểm đến tính mạng...”

“Cô muốn giữ thai nhi? Cô vẫn còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội có con...”

“Được thôi. Vậy với tư cách là một bác sỹ, tôi phải nhắc nhở cô, thuốc chữa bệnh tim tôi kê cho cô có tác dụng phụ, trong thời gian mang thai, cô hãy hạn chế sử dụng. Nếu không đứa trẻ sinh ra có khả năng bị dị tật bẩm sinh...”

“Tôi có lịch khám vào thứ tư tuần sau. Tốt nhất cô nên đến khám lại, tôi sẽ kiểm tra toàn diện cho cô...”

“...”

Vặn chặt nắp lọ thuốc, tôi run rẩy bỏ vào túi xách.

Tôi cố gắng hít sâu vài lần, ngồi yên một chỗ để ổn định tâm trạng. Khi cảm giác đau buốt trong lồng ngực đỡ một chút, tôi lại xem một lượt tin tức có liên quan trên mạng. Cuối cùng, tôi đọc được thông báo tìm người treo thưởng cả chục triệu đô la từ hai mươi tư năm trước trên một blog ở nước ngoài. Thông báo tìm người có đăng ảnh một bé trai. Đôi mắt đẹp long lanh đó, sống mũi thẳng đó và khóe miệng hơi nhếch lên đó... Tuy không giống Cảnh Mạc Vũ bây giờ nhưng có nhiều nét giống anh khi còn nhỏ.

Tôi còn tìm được ảnh vợ Ngô Cẩm Mân. Một người phụ nữ xinh đẹp, tao nhã đáng ngưỡng mộ đang nước mắt giàn giụa trong lòng Ngô Cẩm Mân...

Tôi không nhớ mình đã làm thế nào để lần mò tới thư phòng của ba tôi trong tình trạng đầu óc choáng váng. Khi tôi hỏi: “Ba, ba có biết Ngô Cẩm Mân không?”, tôi đã thấy vẻ mặt hốt hoảng và bất an của ông.

“Ba, hai mươi tư năm trước, Ngô Cẩm Mân phát thông báo tìm đứa con trai mất tích của ông ấy trên tivi suốt ba mươi ngày liền... Ba không biết sao? Vợ Ngô Cẩm Mân không chịu nổi nỗi đau mất con, đã mắc bệnh trầm cảm, phải

nằm viện điều dưỡng suốt tám năm, ba chưa từng nghe nói sao? Ngô gia bây giờ vì quyền thừa kế mà sắp sụp đổ đến nơi, Ngô Cận Mân lao lực quá độ, lại bị bệnh nặng, chỉ e không chống đỡ nổi mấy năm nữa, ba có từng nghe nói không? Trong cuộc phỏng vấn, Ngô Cận Mân cho biết: ‘Trong mắt các người, trẻ nhỏ chỉ là loại hàng hóa không đáng giá, bán được vài vạn thậm chí chỉ vài nghìn tệ nhưng trong mắt ba mẹ các bé, chúng là những món quà quý báu, còn quan trọng hơn sinh mạng của họ. Họ thà khuyh gia bại sản, thà hy sinh tính mạng để đổi lấy sự bình yên cho con cái mình...’, ba từng nghe nói đến chưa?”

Tôi thật sự muốn nghe ba tôi thẳng thắn phản bác lời tôi, cho tôi biết, tôi đã hiểu nhầm rồi, Cảnh Mạc Vũ và Ngô Cận Mân không hề có quan hệ.

Thế nhưng ba tôi ngồi bất động trên ghế, như hóa đá.

Chúng kiến cảnh ba tôi mặc nhận tất cả, nước mắt tôi trào ra. Tôi không lau, để mặc vì mặn chảy qua bờ môi.

“Ba cũng có cốt nhục của mình, tại sao ba không thử nghĩ xem, nếu người bị mất tích là con, ba sẽ như thế nào?”

“Là lỗi của ba, ba đã quá ích kỷ!” Câu trả lời của ba tôi như vọng đến từ một nơi rất xa. “Ngôn Ngôn, con thử nói xem, liệu Mạc Vũ có tha thứ cho ba không?”

“Anh ấy sẽ không...” Mỗi sợi dây thần kinh trên người tôi đều run rẩy, bởi vì đau, cũng bởi vì hận. Tôi nói với ông: “Không người nào có thể tha thứ cho sự lừa dối như vậy...”

Nửa đêm, tôi tỉnh khỏi cơn ác mộng. Đầu tóc tôi ướt đẫm, tôi sợ đến mức tim càng lúc càng đau nhói.

Tôi xoa bóp hai cánh tay tê cứng, chuẩn bị xuống giường gọi điện cho bác sĩ Văn Triết Lỗi, người ở bên cạnh đột nhiên tỉnh giấc, ngồi bật dậy. “Ngôn Ngôn, em sao thế? Em cảm thấy khó chịu à?”

Tôi vuốt sợi tóc ướt dính bên má, chột dạ trả lời: “Em rất khỏe, không có... chỗ nào khó chịu...”

Căn phòng tối được thắp sáng bởi ngọn đèn vàng, tôi nhất thời không thích ứng được với ánh sáng đột ngột, vội vàng che mắt. Mu bàn tay tôi chạm phải giọt nước, tôi mới phát hiện mặt tôi đầy nước mắt từ lúc nào. Trước khi tôi tìm cách che giấu, Cảnh Mạc Vũ đã xoay vai tôi, đối diện với đôi mắt ngấn nước của tôi.

Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt sâu hun hút của anh đầy vẻ lo lắng. “Em khóc đấy à?”

Tôi vội vàng lau nước mắt, cố cất giọng bình thản: “Em không sao. Vừa rồi nằm mơ thấy ác mộng, em mơ thấy anh tìm được ba mẹ ruột, anh phải đi theo họ... Anh hỏi em có muốn đi cùng anh không. Anh nói, giữa anh và ba, em chỉ có thể chọn một...” Tôi gượng cười. “Em không biết làm thế nào nên mới khóc toáng lên.”

Cảnh Mạc Vũ nhíu chặt lông mày. Anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ vỗ về tôi: “Ba mẹ ruột của anh không còn sống trên đời này nữa, nếu còn sống, tại sao hai mươi mấy năm qua họ không đến trại trẻ mồ côi hỏi thăm tin tức của anh?”

Đó là vì họ tưởng anh đã chết! Đó là vì ba đã nói dối anh suốt hơn hai mươi năm trời!

Hai câu nói này tắc nghẹn ở cổ họng tôi, không thể thốt thành lời. Tôi không biết ba tôi làm thế nào để giữ bí mật suốt hai mươi tư năm, còn tôi không thể làm được. Dù lời nói dối có hoa lệ đến mấy, dù cơn ác mộng có đáng sợ đến thế nào, tôi cũng không có cách nào lừa dối anh...

“Được rồi!” Thấy tôi không lên tiếng, Cảnh Mạc Vũ vỗ lưng tôi, nhả nạt an ủi: “Anh hứa với em, dù ba mẹ anh còn sống, anh cũng không rời khỏi Cảnh gia, em đã yên tâm chưa?”

Yên tâm? Nếu cả đời sống trong sự dối trá và hồ thẹn, tôi làm sao có thể yên tâm đây? Nếu muốn yên tâm thật sự, cách duy nhất chính là đối mặt.

Tuy hậu quả là hủy diệt gia đình này, hủy diệt hạnh phúc khó khăn lắm tôi mới giành được nhưng ít nhất, tôi sẽ không phạm phải sai lầm này đến sai lầm khác như ba tôi.

“Anh có thể cùng em đi du lịch không?” Tôi ngẩng mặt, nhìn anh bằng ánh mắt chờ đợi. “Đi đâu cũng được, chỉ có hai chúng ta... coi như hưởng tuần trăng mật.”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, véo má tôi. “Em đang mang thai mà còn muốn cùng anh đi hưởng tuần trăng mật? Rõ ràng em muốn thử thách khả năng kiềm chế của anh.”

Tôi cười với anh. “Thế nào? Anh sợ không chịu được thử thách?”

Cảnh Mạc Vũ do dự một lát, hình như anh đang thực sự suy nghĩ xem có thể chịu đựng thử thách hay không. “... Chỉ cần em vui là được! Đợi khi nào anh ký xong hợp đồng với Huệ Thừa, anh sẽ đưa em đi Hawaii hưởng tuần trăng mật. Chúng ta sẽ ra bờ biển tắm nắng, đón gió biển, thư giãn tinh thần...”

“Vâng!” Nghĩ đến bầu trời trong xanh và gió biển mát rượi ở Hawaii, trong lòng tôi cuối cùng cũng xuất hiện ánh mặt trời. “Khi nào trở về, em sẽ cho anh biết một bí mật...”

“Được.” Cảnh Mạc Vũ thản nhiên đáp, vẻ mặt không hề có biểu hiện hiếu kỳ hay bất ngờ, giống hệt như tôi làm ra vẻ thần bí, nói cho anh biết có cô nữ sinh xinh đẹp yêu thầm anh. Tôi cho đó là một bí mật rất lớn, thận trọng quan sát từng sự thay đổi nhỏ trên gương mặt anh nhưng anh không hề có phản ứng...

Gần đây, tôi không ngủ sâu giấc, khi ánh sáng đầu tiên của ngày mới lọt qua rèm cửa, tôi giật mình tỉnh giấc, sau đó không thể ngủ tiếp.

Mở mắt nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, ánh sáng vỡ vụn hắt tia màu vàng lên gương mặt Cảnh Mạc Vũ khiến đường nét cương nghị, lạnh lùng của anh trở nên ôn hòa. Tôi giơ ngón tay, thuận theo tia sáng chạm vào mũi anh, đó là sống mũi cao hiem thấy ở người Trung Quốc... Có lẽ anh được di truyền từ đệ nhất mỹ nhân kiêm tài nữ của Malaysia trong truyền thuyết. Nói như vậy, cử chỉ tao nhã của anh chắc cũng do di truyền khí chất quý tộc từ bao đời của Ngô gia.

Nghĩ đến trò đùa của số phận, tôi bất giác thờ dài. Rõ ràng câu chuyện của chúng tôi là đề tài thanh mai trúc mã và mối tình anh em cầm ky, trong nháy mắt đã biến thành câu chuyện về một hoàng tử gặp nạn và cô bé Lộ Lem, chưa biết chừng sẽ tiếp tục diễn biến thành bi kịch tình yêu của Romeo và Juliet...

Đáng tiếc, tính cách của tôi không thích hợp đóng vai Juliet bị lụy. Nếu đổi lại là Hứa Tiểu Nặc xinh đẹp, nhất định cô ta sẽ diễn hay hơn tôi nhiều.

Tôi gạt mái tóc lòa xòa. Chuyện này liên quan gì đến Hứa Tiểu Nặc? Đây là chồng tôi cơ mà...

Nằm mãi cũng thấy mệt, tôi muốn đổi tư thế nhưng phát hiện eo bị một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt, chân cũng bị kẹp giữa hai chân như một sự chiếm hữu. Cảnh Mạc Vũ không cho tôi không gian để nhúc nhích.

Tôi đột nhiên nhớ tới lúc chúng tôi mới kết hôn, người đàn ông bên cạnh luôn miệng nói sẽ không cùng em gái chung chăn gối, thái độ kiên quyết vô cùng. Phải nằm cùng tôi trên một chiếc giường, anh tránh không chạm vào người tôi. Vậy mà chỉ ba tháng ngắn ngủi, anh đã học được cách làm người chồng đạt yêu cầu và một người cha tốt. Tôi tin không bao lâu nữa, anh nhất định có thể vượt qua chướng ngại tâm lý, nói ra ba từ tôi mong đợi bấy lâu: “Anh yêu em!”

Đáng tiếc, chúng tôi đã không còn thời gian.

Một khi Cảnh Mạc Vũ biết sự thật, nhất định anh sẽ ra đi, không ai có thể giữ chân anh... Bởi vì anh là Cảnh Mạc Vũ, một người đàn ông luôn đặt trách nhiệm lên hàng đầu.

Làm một người con bất hiếu suốt hai mươi tư năm, anh sẽ không cho phép bản thân tiếp tục nhận kẻ xấu làm cha.

“Em lại nghĩ ngợi linh tinh gì thế?” Cảnh Mạc Vũ vừa lên tiếng vừa nắm lấy bàn tay tôi đã dừng trên mũi anh một lúc lâu.

“Em đâu có...” tôi phản bác.

Cảnh Mạc Vũ lật người, chống tay trên người tôi. Anh giữ mặt tôi, không cho tôi né tránh, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Mới sáng sớm em đã thờ dài ba lần, còn nói không nghĩ linh tinh?”

“Thờ dài có lợi cho trao đổi vật chất, có tác dụng làm đẹp.” Tôi cố cãi đến cùng. “Em muốn làm đẹp đấy chứ!”

“Thế à? Anh biết một cách sẽ giúp em càng đẹp hơn, lại có thể giảm bớt áp lực, điều chỉnh tâm trạng.”

“Cách gì?” Tôi hỏi, giọng đầy hiếu kỳ.

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi chăm chú. Sau đó, anh lặng lẽ tiến lại gần, cho đến khi hai bờ môi mềm mại của chúng tôi chạm vào nhau, mang theo hơi thở ấm áp...

Chúng tôi trao nhau một nụ hôn nhu tình, ngọt ngào vào buổi sáng sớm. Cơ thể hai chúng tôi càng lúc càng quấn quýt, trong vòng tay ấm áp của anh, tâm trạng nặng nề của tôi lập tức tiêu tan. Trong trái tim tôi chỉ còn lại cảm giác ngọt ngào. Đây đúng là cách giảm bớt áp lực, điều chỉnh tâm trạng rất tuyệt diệu.

Chúng tôi mãi điều chỉnh tâm trạng, hoàn toàn quên mất đạo lý củi khô dễ bén lửa. Cho đến lúc môi lưỡi hòa quyện cũng không thể thỏa mãn khao khát của bản năng, bàn tay Cảnh Mạc Vũ đã vượt qua giới hạn, thọc sâu vào áo ngủ của tôi. Tiếp theo, nụ hôn của anh cũng trượt quỹ đạo, theo một đường từ trên xuống dưới. Cơ thể vốn nhạy cảm của tôi làm sao chịu nổi sự quyến rũ đó, bị ngọn lửa nóng bỏng nhấm chìm trong chốc lát. Tôi say sưa đáp lại nụ hôn của anh, thậm chí còn hơi cong người, giạng chân để nơi nhạy cảm giữa hai đùi chạm vào bộ phận cương cứng nóng bỏng của anh, đòi hỏi sự tiếp xúc sâu hơn...

May mà vào thời khắc then chốt nhất, Cảnh Mạc Vũ vẫn còn khả năng kiềm chế. Anh lập tức ngồi dậy. “Anh đi tắm đã!”

Ngọn lửa rực cháy bị một cơn mưa rào dập tắt ngay tức thì, cơ thể tôi lạnh toát, lý trí cuối cùng cũng quay về.

Nhưng tôi vẫn lưu luyến hơi ấm trên người Cảnh Mạc Vũ, ôm chặt eo anh từ phía sau, dán mặt vào bờ lưng ấm áp của anh. Mùi hương trên cơ thể anh vẫn luôn khiến tôi mê đắm.

Có một số thứ khi chưa được sở hữu sẽ không biết nó đẹp đẽ nhường nào, mất đi cũng không cảm thấy đáng tiếc. Nhưng một khi bạn đã nếm trải sự khắc cốt ghi tâm, muốn buông tay, thật sự khó khăn...

“Em sao thế?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

Giọt nước mắt chua xót bỗng trào lên khóe mi, nhưng tôi không dám để nó rơi xuống. Tôi nghiêng rặng, ép bản thân mỉm cười. “Có muốn em tắm với anh không?”

Giọng tôi hơi khàn khàn nên càng có cảm giác mê hoặc. Cảnh Mạc Vũ ngoảnh đầu liếc tôi một cái, chỉ hận không thể bóp nát tôi nhưng anh kiềm chế, nói: “Không cần đâu!”

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước xối ào ào. Tôi lau khô nước mắt, xuống giường kéo rèm cửa sổ để ánh nắng ấm áp của mùa thu rọi vào phòng. Thời gian không còn nhiều, tôi càng không thể lãng phí.

Đi đến trước cửa phòng tắm, tôi đẩy hé cánh cửa, nói với người ở bên trong: “Em không muốn tiếp tục chơi trò mờ ám với anh ở Cảnh Thiên.”

“Thế em ở nhà nghỉ ngơi đi, về phía Bác Tín, anh sẽ giúp em xử lý.” Người ở bên trong mãi mãi là “dù trời có sập, anh cũng sẽ chống đỡ cho em.”

“Em không có ý đó... Em muốn chính thức vào làm việc ở Cảnh Thiên, với tư cách là Cảnh phu nhân.”

Tiếng nước chảy ngừng lại, cửa phòng tắm mở ra, Cảnh Mạc Vũ khoác áo choàng tắm đi ra ngoài, tựa lưng vào cánh cửa nhìn tôi bằng ánh mắt thích thú. “Chẳng phải em nói, em không bận tâm đến thân phận hay sao?”

“Thì mỗi lúc một khác mà!” Tôi tiến lại gần, giơ ngón tay nghịch cổ áo choàng tắm của anh. “Em đã lớn rồi, không muốn trốn sau lưng ba và anh, làm nhị tiểu thư của Cảnh gia và Cảnh phu nhân trong bóng tối nữa. Em muốn làm những việc em nên làm.”

“Vậy em muốn làm gì?”

Tôi đã sớm nghĩ ra câu trả lời, vì vậy cất giọng dứt khoát: “Em muốn làm phó tổng giám đốc của công ty.”

“Phó tổng?”

“Đúng, em muốn trực tiếp nghe mệnh lệnh của anh, giúp anh chia sẻ công việc của công ty. Em còn muốn quản lý bộ phận Nghiệp vụ, Tài chính và Hành chính. Em muốn phụ trách, xem xét, phê chuẩn những việc liên quan đến nghiệp vụ, tài chính, nhân sự... Em muốn có quyền kiểm tra, sát hạch, thậm chí kỷ luật bất cứ người nào theo quy định của công ty.”

Thần sắc Cảnh Mạc Vũ trầm xuống, anh dò xét tôi bằng ánh mắt sắc bén khiến tôi cảm thấy mất tự nhiên.

“Sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Không có gì! Anh đột nhiên có ảo giác...” Cảnh Mạc Vũ thu lại ánh mắt sắc bén, dịu dàng xoa đầu tôi. “Hình như em định mưu triều soái vị.”

“Anh sợ rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười lắc đầu. “Anh rất mong chờ ngày đó, Cảnh phu nhân!”

“Vậy thì anh cứ chờ đi, Cảnh Tổng!”

“Anh sẽ đợi. Có điều, em vội đến mấy cũng nên đợi sau khi sinh con. Bây giờ em đang mang thai, không thể lao tâm lao lực quá.”

“Chị Tào ở phòng Nhân sự có bầu tám tháng vẫn đi làm bình thường đấy thôi. Còn Tiểu Anh có phòng Nghiệp vụ đang mang thai hai tháng...”

Tôi lấy cả tá ví dụ về những người phụ nữ sắp sinh con nhưng vẫn tham gia công tác. Cảnh Mạc Vũ chỉ bình thản đáp lại một câu: “Em tưởng phó tổng của Cảnh Thiên hằng ngày ngồi ở văn phòng chỉnh lý tài liệu là được sao?”

“Chắc cũng không cần ngày ngày ra công trường làm việc nặng nhọc? Em đâu phải búp bê bằng sứ, động vào là vỡ!”

“Em không phải, nhưng con trai anh thì là như vậy.”

Thấy thái độ kiên quyết của Cảnh Mạc Vũ, tôi biết nói lý lẽ hay tình cảm là không xong, thế là tôi lại giở trò: “Có phải anh chê em không đủ năng lực nên không dám giao chức vụ quan trọng cho em?”

Khi phụ nữ không nói lý lẽ, tư duy logic của đàn ông dù tỉ mỉ đến mấy cũng không có đất dụng võ. Sống với tôi hai mươi năm, Cảnh Mạc Vũ thừa biết đạo lý này, anh lập tức tỏ ra nhượng bộ: “Ngôn Ngôn, không phải anh không dám giao chức vụ đó cho em, càng không phải vì năng lực của em. Bây giờ, em chưa có kinh nghiệm, nếu anh trực tiếp giao chức phó tổng cho em, dù các cổ đông của công ty không phản đối nhưng cũng không khó tránh khỏi ý kiến này nọ. Chi bằng anh để cho em làm trợ lý của anh trước để em có thời gian nắm bắt toàn bộ tình hình của Cảnh Thiên. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, anh sẽ để em ngồi vào vị trí phó tổng, được không?”

Cảnh Mạc Vũ đã nhượng bộ, tôi đành mềm mỏng. “Được thôi, vậy em sẽ làm trợ lý của anh trước. Nhưng anh phải tổ chức một bữa tiệc hoành tráng, mời tất cả nhân viên của công ty, tuyên bố thân phận của em.”

“Được, em nhớ trang điểm đẹp một chút.” Cảnh Mạc Vũ ôm eo tôi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi tôi. “Anh sẽ mời em nhảy điệu đầu tiên trong buổi tiệc đó.”

Tôi mất đứt hai mươi ngày để chuẩn bị cho buổi tiệc có ý nghĩa vô cùng quan trọng đó. Thực ra tôi vốn không cần nhiều thời gian như vậy nhưng đúng lúc vào năm học mới, tôi quay về trường mười ngày để báo danh.

Hầu như ngày nào Cảnh Mạc Vũ cũng gọi điện hỏi tôi bao giờ mới về.

Tôi cười hì hì, hỏi lại anh: “Anh nhớ em đúng không?”

Cảnh Mạc Vũ trả lời: “Anh nhớ con trai anh là chủ yếu.”

“Con trai anh rất khỏe, anh yên tâm đi!”

Lúc này, tôi đang nằm trong bệnh viện. Người phụ nữ ở giường bên cạnh đang ăn cháo do chồng cô nấu, mùi cháo thơm phức. Còn tôi, mỗi ngày đều phải đối diện với sự “dọa dẫm” của bác sĩ Văn Triết Lỗi, các vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại không ngoài tầm giám sát của anh ta. May mà Tâm Tâm Mơ Hồ ngày nào cũng đến chơi với tôi nên bảy ngày cô độc trong bệnh viện cũng không đến nỗi quá dài.

Thấy tôi hậm hực cúp điện thoại, Tâm Tâm đặt quả táo vừa gọt vỏ vào tay tôi. “Tại sao cậu không nói cho anh ấy biết cậu đang nằm viện? Sao cậu không nói thật, cậu bị bệnh tim chứ đâu phải bị cảm cúm bình thường!”

“Nói với anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ không cho tớ sinh con.” Tôi thận trọng đặt tay lên bụng. “Tớ có thể nhận thấy anh ấy rất muốn có đứa con này, tớ cũng muốn.”

“Nhưng bệnh tình của cậu...”

“Chưa chết được đâu! Bác sĩ Văn nói, chức năng tim của tớ vẫn bình thường. Chỉ cần trong thời gian mang thai nghỉ ngơi và điều trị hợp lý, khả năng gặp nguy hiểm không lớn.”

Tâm Tâm định nói điều gì đó thì người bạn trai hiếu thảo của cô lại gọi điện hàn huyên, cô ứng phó dăm ba câu rồi cúp điện thoại.

Tôi cắn một miếng táo, hàm hồ hỏi: “Cậu vẫn chưa chia tay à? Rốt cuộc cậu định kéo dài đến bao giờ?”

“Không chia tay nữa. Tớ định sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn.”

Tôi phun miếng táo vừa cắn ra khỏi miệng. “Kết hôn? Cậu và anh ta? Cậu không nhầm đấy chứ?”

Tâm Tâm cúi đầu, ngón tay vô tình mà hữu ý lướt qua biểu tượng tin nhắn. “Chín bỏ làm mười thì ai mà chẳng thế, được cái con người anh ta cũng khá ổn, hiếu thảo, có chí tiến thủ, thật thà, đối xử với tớ rất tốt...”

Vì câu “chín bỏ làm mười thì ai mà chẳng thế”, lời mắng mỏ Tâm Tâm nghẹn lại trong cổ họng tôi. Nếu không phải yêu đến mức đoạn tuyệt, yêu đến mức tuyệt vọng thì làm sao lại có quyết định như vậy.

Tôi không biết nên khuyên nhủ Tâm Tâm thế nào, vì vậy vừa xuất viện, tôi liền hẹn gặp Trịnh Minh Hạo ở quán cà phê trong trường.

Vừa thưởng thức ly sữa tươi ngọt ngào, tôi vừa quan sát Trịnh Minh Hạo. Người đàn ông đẹp trai này đã bớt đi vẻ lông bông bất kham của thời niên thiếu nhưng vẫn không che giấu sức hút chết người. Đến bây giờ tôi mới hiểu tại sao, phụ nữ tan nát trái tim vì một người đàn ông tệ bạc nhưng vẫn một lòng yêu anh ta.

Ly cà phê cạn tới đáy, anh chàng đẹp trai ở phía đối diện đã ba lần nhìn đồng hồ, chắc là có việc gấp nhưng vẫn rất phong độ chờ tôi mở miệng.

Vì không rõ anh ta có yêu Tâm Tâm hay không nên tôi chẳng dám ăn nói bừa bãi. Nếu giải quyết không khéo, chỉ e là đến tình bạn bạn họ cũng chẳng giữ được.

Trong lúc ngập ngừng, tôi chợt nhớ đến một câu nói của Cảnh Mạc Vũ: “Nếu đôi lại là anh, có chết anh cũng không khoanh tay đứng nhìn người phụ nữ anh yêu nhảy xuống hố lửa...”

Tôi đặt ly sữa xuống bàn, chậm rãi mở miệng: “Cậu ấy sắp kết hôn rồi... Mà người đàn ông đó không yêu cậu ấy!”

Chứng kiến cảnh Trịnh Minh Hạo không nói lời nào lao ngay ra cửa, tôi lắc đầu cười khổ. Tại sao đàn ông cứ phải đợi đến lúc người phụ nữ nhảy xuống hố lửa mới đi ngăn cản?

Ánh mắt đầy cảm khái của tôi dừng lại bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài lá vàng bay bay, rơi xuống bộ com lê màu đen ở gần đó. Lúc nhìn rõ người đàn ông mặc bộ com lê màu đen, tôi buông cả ly sữa trong tay. Trước khi bừng tỉnh, tôi đã chạy ra ngoài quán cà phê.

“Anh... sao anh lại đến đây?”

“Anh đến để xem, điều gì khiến em quên cả đường về...” Cảnh Mạc Vũ dõi theo bóng lưng Trịnh Minh Hạo đã đi xa. “Ồ, cũng đẹp trai đấy chứ!”

“Tất nhiên là đẹp trai rồi. Anh ấy là nhân vật nổi tiếng một thời ở Đại học T chúng em, làm biết bao thiếu nữ ngây thơ điên đảo... Khi nào có cơ hội, em sẽ giới thiệu hai người làm quen.”

“Em và cậu ta thân thiết lắm sao?” Tôi ngửi thấy mùi vị “giấm chua” trong ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ.

Để giữ không khí gia đình đầm ấm, tôi mỉm cười khoác tay anh. “Không thân lắm. Đối với em, anh chàng đó chỉ là nhân vật phụ...”

Nghe tôi nói vậy, âm khí trên mặt Cảnh Mạc Vũ mới tan đi ít nhiều. “Rất cuộc chuyện gì khiến em vui đến mức quên đường về thế?”

Nhắc đến điều này, nỗi ai oán tích tụ suốt một tuần ở bệnh viện lập tức bùng phát, tôi không nhịn được liền tố cáo: “Nếu em nói em bị một người đàn ông bắt nằm trên giường suốt một tuần. Anh ta lúc nào cũng giám sát em, thỉnh thoảng đe dọa em, còn ép em bỏ đứa con trong bụng... Anh có tin không?”

“Em thử nói xem?” Cảnh Mạc Vũ nhú mày, rõ ràng anh không tin dù chỉ một từ.

Tôi nhún vai, không tin thì thôi. Thời buổi này, lời nói thật luôn bị người khác nghi ngờ.